

Kulna höst.

Kulna höst, med regn och töcken, bara
Ängar mag - ra som en öken tomma

backar, torra trån Isbe - lupna kärr och
fält och fåglaskrän

hagar, mörka gång och hal - an stig

Långa nät - ter kor - ta da - gar

sä - gen: Skall jag gif - ta mig.

2. Horn som krönt så många pannor torde
även kröna min. Hustruns knorr samt knot och
bannor värre är än själva hin. Skall jag tåla sura
miner, buller, larm och ordakrig, vaggegods som
illa viner. Nej, jag vill ej gifta mig.

3. Tyst likväl: i kalla sängar, roligt är att ha kamrat, vacker flicka, vackra pengar, vackra gods samt hov och stat, vackra barn som ropa pappa — ack, vad fögnad innerlig! Kyssa, ta i famn och klappa. Jag tror väl, jag gifter mig.

4. Men ännu ett ord i laget! Tänk, om jag då råkar på en, som är av förra slaget; huru ville det då gå. Får jag ock av sista stycket, och jag skulle änkling bli; männ tro då mig hulpe mycket giftermål och frieri.

5. Så står jag bland tvenne lågor: dock, jag tror jag låter bli. Men, stor sak jag tror jag vågar. Lyckan står dem djärvom bi. Flicka kom! — nej blev man ute! Ack, vart skall man vända sig! Sist jag stannar i det slute! Gud vet, om jag gifter mig.